

MARK BILLINGHAM

CARTEA CRIMEI

Traducere:
Oana-Ancuța Cristinoiu

NICULESCU fiction

Detectivul Tom Thorne s-a ridicat și a privit în dormitorul unei case absolut banale din Gospel Oak, dacă era să omitem prezența cadavrului. Din gât i se auzi un șuierat slab în timp ce suspină, iar materialul de plastic al costumului său foșni când a întors capul. Hainele bărbatului zăceau grămadă la picioarele patului – o pereche de pantaloni, cămașa, șosetele și lenjeria intimă, însă toate celelalte lucruri din cameră indicau că locuitorii fuseseră ordonați și organizați, cel puțin până de curând. O colecție de reviste auto era perfect aliniată pe o noptieră. Pe cealaltă erau așezate cu grijă câteva cărți, o trusă de machiaj și câteva flacoane de pastile. Ușile dulapurilor fuseseră, după cum presupunea, deschise de către cei care efectuaseră prima percheziție la fața locului și lăsau să se vadă cămăși aranjate pe culori, pulovere împăturite cu grijă și pantofi lustruiți și aliniați perfect în perechi. O privire aruncată la conținutul dulapului alăturat a fost suficientă pentru a confirma că femeia fusese la fel de meticuloasă și, în timp ce vreo șase polițiști, fotografi și criminaliști își vedeau liniștiți de treburile lor prin toată casa, Thorne nu se putu abține să nu își imagineze o rutină mult mai puțin macabră, avându-i ca protagoniști pe soț și soție, care se mișcau cu lejeritate unul pe lângă celălalt, în ceea ce fusese

cândva o cameră caldă și primitoare. Un loc sigur. Și-i imaginea pe cei doi certându-se ușor în timp ce atârnavă hainele sau le aruncau în coșul de rufe, înainte de a se pregăti de culcare.

O viață ordonată care, pentru unul dintre ei, se sfârșise printr-un masacru și haos.

Un agent de criminalistică îmbrăcat într-un costum de plastic asemănător cu cel al lui Thorne se apropie de el. Așteaptă câteva secunde.

— Sper din tot sufletul că pe bietul om îl chema Douglas.

— Poți să repeți?

Agentul de criminalistică făcu un semn cu capul spre patul lângă care medicul își lua notițe, iar Thorne se uită din nou la trupul lipsit de viață care zăcea acolo. Păturica era albastră ca cerul, cu un model decolorat cu nori pufoși, acum stropit cu stacojiu. Dacă te uitai mai sus, părea că cineva golise o sticlă de vin roșu pe pieptul bărbatului. De o parte și de alta a capului său se afla o mică baltă de sânge.

— Ai înțeles acum? întrebă agentul.

— Nu pricep, spuse Thorne.

Agentul își ridică brațele și își îndreptă degetele cu mânuși spre părțile laterale ale capului, în caz că Thorne avea nevoie de mai multe explicații.

— Pentru că ar fi Lugless Douglas.

Se holbă la Thorne, așteptând să râdă sau cel puțin să zâmbească ironic și, când nu se întâmplă nici una, nici alta, se îndepărtă, clătînând din cap ca și cum ar fi fost profund dezamăgit de faptul că gluma lui nu fusese apreciată.

Thorne se întoarse când inspectorul Nicola Tanner intră de pe palier, cu o altă agentă în urma ei. Tanner făcu schimb de priviri cu Thorne și clătină din cap.

— Nici urmă de ei.

Cei doi criminaliști s-au prefăcut că tremură.

— Se pare că ucigașul nostru a luat urechile cu el.

— La naiba, spuse Thorne.

— E unul dintre aceia, adăugă Tanner.

— Există totuși vești bune.

Cea de-a doua agentă, o femeie care semăna izbitor de mult cu Theresa May, dar care era mult mai puțin înfricoșătoare, ridică o mână cu câteva pungă de plastic cu probe.

— Nu ducem lipsă de urme.

Luă una dintre pungă și o scutură ca pe o comoară.

— Am găsit acest smoc de păr frumos acolo, lipit de sudoarea uscată de pe pieptul victimei.

Femeia rânji.

— Și avem și rădăcinile.

Thorne se aplecă în față pentru a vedea mai de aproape suvițele ce păreau să fie de păr blond. Înțelese de ce femeia era atât de veselă. Știa că un bulb sau o rădăcină intactă de la un singur fir de păr însemna ADN.

— Crezi că l-a smuls în timpul unei lupte?

— Sau în timpul a altceva, zise Tanner.

Thorne se uită la ea, apoi se uită din nou la cadavru. Agentă a făcut un pas înapoi.

— Bănuiesc că ne dorim să analizăm rapid dovezile astea, nu?

— Ai bănuț bine, spuse Thorne.

Thorne și Tanner au privit-o cum se îndepărta și, câteva clipe mai târziu, de îndată ce privirea lui Thorne sugeră că dorea o conversație privată, Tanner se îndreptă spre ușă, știind că Thorne o va urma. Cei doi s-au oprit pe palier. Și-au coborât glugile, apoi s-au lipit la unison de perete pentru a

permite accesul în dormitor a încă doi tehnicieni care se chinuiau să care o serie de echipamente.

— Asta ar putea avea legătură cu o bandă de infractori, spuse Thorne.

— Așa să fie?

— De ce nu? Amândoi am mai văzut astfel de lucruri înainte.

Își ridică mâna, mimând o tăietură la gât.

— Mai rău.

— Vorbești serios?

— Cineva trebuie să trimită un mesaj sau așa ceva.

— Gangland?

Tanner a dat din cap înapoi spre dormitor.

— Pare genul de tip care își calcă tivurile la pijamale.

— Poate că s-a băgat în ceva ce nu trebuia.

— Oh, cred că a făcut asta cu siguranță.

— Spun doar că nu ar trebui să excludem nimic.

— Și eu spun doar că nu ar trebui să luăm în derâdere lucrurile evidente.

Criminalistul care spusese gluma ieși pe palier cu o cutie de scule din plastic. Thorne spuse:

— Frumos mod de a încheia weekendul.

Primi în schimb doar un semn superficial din cap.

Thorne era de părere că primise exact ce merita. Auzise glume mai proaste. Auzise glume și mai dezgustătoare, o mulțime chiar. Bășcălia și glumele mai deplasate erau importante, erau chiar necesare, iar el bănuia că era posibil să apară destul de multe astfel de momente în zilele și săptămânile următoare.

Thorne se întoarse spre Tanner:

— Da, în regulă...

Nu era sigur pe cine încercase să păcălească, pentru că o cunoștea destul de bine pe Nicola Tanner.

Era unul dintre aceia.

Își dăduse seama imediat ce a vrut să spună, pentru că și el se gândise la același lucru. Fiecare crimă te schimbă, sau ar trebui să te schimbe, dar erau unele care te marcau mai mult decât altele, lăsau cicatrici mai vii și cruste care puteau fi zgândărite mai mult timp. Unii criminali, cei mai mulți dintre ei, erau criminali obișnuiți și ucideau din motive obișnuite: erau furioși, erau geloși, erau lacomi, clacaseră. Alții, în schimb, nu erau așa.

Cu un cadavru care zăcea într-un dormitor pătrat, de un roz palid, care duhnea a carne în putrefacție, Thorne își dăduse seama imediat că individul pe care trebuia să îl prindă acum nu luase o viață din vreun motiv pe care l-ar fi înțeles sau ar fi vrut vreodată să îl înțeleagă. Acel agent de criminalistică încercase să mai domolească puțin din urmele grozăviei cu care se confruntau cu toții, însă lui Thorne îi fusese imposibil să reacționeze așa cum era de așteptat să o facă. Din moment ce fusese pus față în față cu imaginea aceea groaznică și știind că aveau să urmeze lucruri și mai rele.

— Unde este...?

Tanner a făcut un pas până la balustradă și indică ceva cu capul în jos.

— Este în bucătărie. O vor duce la o prietenă peste noapte, vor pune la curent familia și apoi o vom interoga mâine.

Thorne era deja în drum spre scări.

— Să vedem dacă e dispusă să stăm puțin de vorbă înainte de a pleca.

Andrea Sumner stătea la o masă lungă din bucătărie, cu câte un polițist în uniformă de o parte și de alta ei. Ambii polițiști s-au ridicat în picioare când au intrat Thorne și Tanner. S-au îndepărtat de la masă și s-au oferit să facă ceai, dar Andrea Sumner a dat din cap în semn că nu. Așezându-se pe scaunul de lângă Tanner, Thorne bănuie că primise suficient ceai încât să se sature pentru o vreme de el. Se întrebese de multe ori de ce primul instinct al atâtor oameni în momente de criză era să apeleze la pliculețele de ceai. Cu siguranță el nu ar fi făcut asta.

— Ceva mai tare? întrebă el.

Femeia dădu din nou din cap, de parcă abia auzise întrebarea.

— Ne pare nespus de rău pentru pierderea dumneavoastră, spuse Tanner.

Andrea Sumner a zâmbit și a dat din cap, ca și cum ar fi presupus că era ceva ce obișnuiau să zică mereu în astfel de ocazii. Așa era, desigur, și erau cuvinte care îl făceau întotdeauna pe Thorne să tresară, pentru că nu se pierduse nimic, și cu siguranță nu viața unui om. Ci fusese luată. Cu toate acestea, nimeni nu născocise o variantă mai bună și, în plus, știa că Tanner vorbise serios. Simțise asta în vocea ei. Cu doar câțiva ani în urmă, partenera ei, Susan, fusese înjunghiată în pragul casei pe care o împărțeau. Putea înțelege ce simțea soția lui Richard Sumner. Văduva lui Richard Sumner.

Thorne a presupus că avea în jur de 50 de ani. Din cauza expresiei devastatoare și a lividității de pe chip, nu era sigur dacă era mai bătrână sau mai tânără decât bărbatul din patul de la etaj. Era înaltă și subțire. Purta o bluză crem sub un pulover maro cu tăietură în v. Avea pielea palidă, ochii

roșii, care păreau mai mari din cauza ochelarilor, și era foarte liniștită. Totuși, nu era blondă.

— Am înțeles că ai fost plecată în weekend, spuse Tanner.

O altă încuviințare din cap.

— Liverpool, nu-i așa?

Femeia privise până atunci în gol, la spațiul dintre ei, prin ușa deschisă, dar acum ochii ei alunecară încet pentru a-i întâlni pe cei ai lui Tanner.

— La o conferință pedagogică, răspunse.

Vocea ei era stinsă, cu o urmă de accent nordic, poate.

— Au fost doar două nopți. Câțiva dintre noi mergem acolo în fiecare noiembrie.

— Și v-ați întors azi dimineață târziu?

— Le-am spus, a dat din cap spre holul în care se ascundeau acum cei doi polițiști. Le-am spus toate astea.

Așa se explică de ce Thorne și Tanner știau atât de multe lucruri, dar amândoi erau conștienți că poveștile se schimbau adesea, chiar și numai puțin, atunci când oamenii treceau printr-o situație ca aceasta timp de câteva ore. Oricât de greu ar fi fost să treci prin așa ceva. Thorne se aplecă spre ea.

— Ne pare foarte rău că îți punem aceste întrebări acum, Andrea, și pe cuvânt că nu am face-o dacă nu ar fi important... dar există vreo șansă să fii puțin mai precisă în legătură cu ora?

Ea a clătinat din cap. Își ridică mâinile de pe masă, apoi le lăsă să cadă din nou.

— Puțin după ora douăsprezece, poate. Un sfert de oră... ceva de genul ăsta. Ascultam o emisiune de comedie în mașină. Radio 4.

— E grozav, a spus Tanner. Putem verifica asta. Mulțumesc.

— Deci, cam pe la ora asta te întorceai de obicei? a întrebat Thorne.

— Poftim?

— Nu se aștepta să te întorci mai devreme?

Ea l-a privit și nu a spus nimic timp de câteva secunde, ca și cum ar fi încercat să înțeleagă la ce s-ar putea referi întrebarea lui.

— Nu. Așa am stabilit de la început, să vin acasă în această dimineață. Mâine am de lucru...

S-a oprit, dându-și seama de ceea ce spusese, că nu se va întoarce la serviciu pentru mult timp, poate chiar deloc.

— Așa este. Când ai vorbit ultima dată cu Richard?

— Aseară.

Gura ei rămase deschisă.

— M-a sunat la hotel pe la ora șapte, a spus ea în cele din urmă. Nu am vorbit prea mult timp. Mi-a spus că urma să se culce devreme.

Tanner a spus din nou „Mulțumesc”, înainte de a se uita la Thorne. Știa că, atunci când venea vorba de ora decesului, medicul care îl examinase ar fi oferit doar o estimare aproximativă. Acum, cel puțin, aveau niște parametri.

— Asta ne este foarte util.

Thorne își îndreptă privirea de la Andrea Sumner spre ușile cu vitralii din spate. Nu era nici ora patru și deja se întuneca, dar Thorne putea distinge gardul din capătul îndepărtat al micii grădini, cu o poartă îngustă într-o parte a acestuia. Era prea departe ca să vadă dacă zăvoarele din partea de sus și de jos erau deschise sau nu. Avea să verifice mai târziu.

— Poarta din spate duce spre o alee sau ceva de genul ăsta, nu-i așa?

Andrea a dat din cap, apoi s-a întors brusc să se uite ea însăși la poartă, ca și cum Thorne ar fi observat ceva; ca și cum ar fi putut exista încă vreo urmă vizibilă a celui pe care polițistul îl suspecta în mod clar că o folosise.

— Trece prin spatele tuturor caselor. De ce? La ce te gândești?

— Nu mă gândesc la nimic, spuse Thorne. Nu încă.

În acest moment, Tanner se aplecă spre femeie și întinse o mână până când aproape că o atinse pe a ei.

— Andrea... le-ai spus colegilor noștri că totul părea perfect normal când te-ai întors.

— Așa este.

— Lucrurile arătau așa cum le-ai lăsat, ai spus.

— Da, totul era perfect în regulă. Ea a dat din nou din cap și a început să se joace cu brățara de aur de la încheietura mâinii. Cel puțin așa am crezut. Așa cum ar trebui să fie... înțelegi?

— Bine.

— Abia când am urcat la etaj...

Tanner simți cum vocea femeii cedează și văzu cum își lăsă capul în jos, așa că a ridicat o mână pentru a le da de înțeles ofițerilor de pe coridor că ea și Thorne erau pe cale să termine. Thorne își împinse scaunul pe spate și făcu o grimasă la zgomotul făcut de femeie, în timp ce Tanner spunea ceva despre serviciile de sprijin și consiliere care îi puteau fi puse permanent la dispoziție. O lăsase să se ocupe de asta, pentru că ea era mult mai bună decât el în situațiile astea.

— Absolut, a spus el, când Tanner a terminat. Vă rog să nu stați pe gânduri.

Thorne nu a fost surprins că Andrea Sumner alesese din nou să nu menționeze sticla de vin deschisă și cele două

pahare murdare pe care primii ofițeri ajunși la fața locului le descoperiseră în salon. Poate că nu le observase, dar Thorne era destul de sigur că o făcuse. O sticlă și două pahare care fuseseră împachetate cu grijă și puse în cutii de către criminaliști și de care Thorne era al naibii de sigur că nu fuseseră acolo când Andrea plecase de acasă în urmă cu două zile.

Deja îi era destul de greu să se împace cu faptul că soțul ei fusese ucis în felul în care fusese ucis. Nu ar fi vrut să pe-treacă prea mult timp întrebându-se ce se întâmplase mai devreme în acea noapte.

*

Drumul fusese izolat la ambele capete, iar banda care indica locul crimei înconjura de o parte și de alta casa Sumner. O jumătate de duzină de vehicule de intervenție erau parcate în mijlocul drumului sau pe trotuare, iar numeroșii spectatori erau ținuți la distanță. În timp ce aștepta o cafea la taraba de băuturi marca Met Police, Thorne văzu o femeie care își gă-sise un mic spațiu între mașini și polițiști și care întinse mâna să atingă banda și dădu din cap, mulțumită.

Când el și Tanner s-au îndepărtat, cu cafelele în mână, Thorne a observat că o femeie îi făcea cu mâna din grădina casei de vizavi. A mers până acolo și a întrebat-o dacă o poate ajuta. Femeia se uită la ecusonul care atârna la gâtul lui Thorne.

— Este totul în regulă cu Richard și Andrea?

Oricum avea să afle destul de curând. Poliția putea să dea instrucțiuni oamenilor de pe stradă să rămână temporar în casă, dar cu greu putea insista să rămână cu perdelele trase sau cu ferestrele acoperite. Ar fi văzut cum cadavrul era scos din casă.

— Nu chiar, spuse Thorne.

— Oh, Doamne, suspină femeia. Este îngrozitor!

— Deci îi cunoști?

— Ei bine, da, sunt vecini cu noi. Adică... nu îi știu prea bine. Ne aruncăm câteva cuvinte pe stradă din când în când, am trecut pe acolo la un pahar de Crăciun, chestii de genul ăsta. Apoi exclamă „Oh, Doamne”, din nou.

— L-ai văzut pe Richard ieri seară?

— Nu l-am văzut, nu.

— Ai văzut pe cineva venind sau plecând?

Femeia a stat câteva secunde, ca și cum s-ar fi gândit la asta, deși Thorne a presupus că pur și simplu nu voia să pară prea băgăcioasă.

— I-am văzut mașina ieșind de pe alee... Să fi fost șapte, șapte și jumătate? Apoi l-am auzit întorcându-se mai târziu, cred că la câteva ore după aceea. De fapt, i-am auzit ușa garajului deschizându-se. Are o telecomandă pentru ea și ușa e al naibii de zgomotoasă.

— În regulă.

— Nu aș putea să vă spun când a folosit-o ultima dată, pentru că el și Andrea parchează de obicei pe alee, dar când am auzit zgomotul și m-am uitat afară aseară, l-am văzut intrând în garaj. Poate că a vrut să lucreze ceva la mașină sau cine știe.

Thorne își făcuse deja o idee destul de clară despre motivul pentru care Richard Sumner parchează mașina în garaj. Cu toate acestea a spus:

— Da, se poate.

Mașina era încă în garaj, bineînțeles, iar Thorne văzuse deja că în partea din spate a acestuia exista o ușă care dădea direct în grădina familiei Sumner. I-a mulțumit femeii pentru

ajutor și a traversat strada pentru a se alătura lui Tanner. I-a spus și ei ce văzuse vecina și care credea el că erau implicațiile.

— Ce ne-am face fără vecinii care trag cu ochiul de după perdea? spuse Tanner.

— Într-adevăr.

Urmau să înceapă o cercetare completă cât mai curând posibil, bătând din ușă în ușă, dar era util să ai informații valoroase, atât de devreme. Au rămas în tăcere câteva minute, sorbind din cafea.

— Deci crezi că e vorba de o femeie?

Thorne se uită la ea. Fusese o vreme când, deși știa foarte bine că femeile puteau fi la fel de capabile să ucidă ca și bărbații, un eveniment atât de violent precum cel cu care se confruntau acum ar fi putut cel puțin să dea de gândit unui detectiv obișnuit. Thorne își aminti de ultimul caz de crimă multiplă la care el și Tanner lucraseră împreună și care avusesse o femeie în prim-plan. Apoi spuse:

— Așa se pare.

— Bineînțeles că nu trebuie neapărat să fie o femeie, spuse Tanner. Poate că domnul Sumner avea un alt fel de viață secretă.

— Poate.

— S-ar putea să aflăm când vom vorbi din nou cu soția.

Thorne sorbi ce mai rămase din cafea, gândindu-se la ceea ce avea să fie probabil o conversație extrem de stânjenitoare.

— Va fi amuzant.

— Nu cred că va fi un prilej de amuzament pentru ea.

Thorne se întoarse la un semn cu mâna dinspre ușa de la intrare a familiei Sumner. Era semnalul că erau gata să scoată cadavrul victimei.

— Ai dreptate, adăugă el.

În drum spre casă, spre Kentish Town, o sună pe Melita.

— Mă întorc la apartament, a spus el.

— Serios? BINE...

Planul făcut în acea dimineață fusese ca el să-și petreacă noaptea la ea acasă în Crouch End. Părea dezamăgită.

— Am prins un caz urât și voi fi destul de ocupat zilele următoare, spuse Thorne. Voi face ore suplimentare, ca de obicei. Evident, mâine începem devreme, așa că m-am gândit că e de înțeles că...

— Nu e nicio problemă, Tom.

— M-am gândit că ar trebui să încerc să mă culc devreme.

Cel puțin vorbea serios, deși, având atâtea lucruri la care să se gândească și cu agitația furioasă din capul lui care refuza să se liniștească, Thorne se îndoia deja că va reuși să doarmă cât avea nevoie.

— Vrei să vorbim despre asta?

— Pot să te sun când ajung acasă?

— Desigur.

— Ar trebui probabil să te pun la curent oricum, pentru că nu m-ar mira ca Russell să te roage să participi la caz. Dacă lucrurile nu ies bine.

— Oh, spuse Melita. E unul dintre acele cazuri.

Termostatul fusese setat ca încălzirea să pornească câteva ore la începutul serii, dar apartamentul era deja răcoros când Thorne se întoarse, așa că îl porni din nou. Și-a pus ceva gata preparat la încălzit în cuptorul cu microunde. Deschise corespondența pe care o ratase de dimineață, apoi o aruncă la gunoi. A luat o cutie de bere din frigider, și-a luat farfuria cu preparatul de pui chinezesc *chow mein* „de lux” în sufragerie și începu să treacă prin canalele de sport în timp ce mânca. Nu avea chef de golf, nici de tenis, ignoră Formula 1 – chiar dacă l-ar fi ajutat să doarmă – și se opri să se uite la ceea ce părea a fi un canal sportiv din SUA, unde niște bărbați cu barbă aruncau cu topoarele într-o țintă de lemn. Îi scăpă un „Dumnezeule!”, dar se uită oricum.

— Ai mâncat ceva? îl întrebă Melita, când a sunat-o.

Thorne îi răspunse că da. Se așeză pe spate, legănându-și berea, și îi explică cât de recunoscător era că supermarketul specificase pe etichetă că *puiul chow mein* era „chinezesc”. Până atunci, crezuse, în mod stupid, că era specific bucătăriei franceze.

Melita râse.

— Ce păcat că nu ai putut veni, spuse ea. Am făcut curry.

— Oare se va păstra? Având în vedere că, după cum am spus, ar putea dura câteva zile până să ne vedem.

— Nu-ți face griji, sunt perfect capabilă să mănânc totul de una singură.

Thorne știa foarte bine cât de mult îi plăcea prietenei lui mâncarea, cât de mult putea să mănânce. Nu că cineva și-ar fi dat seama de asta uitându-se la ea, ceea ce era cu siguranță un lucru care îi plăcea.

— Nu e deloc de nasul tău, îi spusese Phil Hendricks de nenumărate ori. Dacă ne-am gândi, de exemplu, la prima rundă a Cupei Angliei, ea ar fi Arsenal, evident, iar tu ai fi...

— Da, știu, Wigan Athletic sau cine știe cine. Ești foarte amuzant.

— Mă gândeam mai degrabă la una dintre echipele de pe la jumătatea Evo-Stik League, amice. Grantham Town, poate, sau Witton Albion.

Pentru prima dată după multe ore, Thorne a reușit să schițeze ceva asemănător unui zâmbet gândindu-se la asta. Jucătorii din Witton Albion țineau piept destul de bine unui Arsenal mai tânăr și mai în formă de mai bine de un an, datorită în mare parte, socotea Thorne, deciziei luate de timpuriu de a nu se muta împreună, ci mai degrabă de a-și păstra propriile locuințe. Să alterneze meciurile de acasă și cele din deplasare. Fiecare îi dăduse celuilalt o cheie de la apartament, dar niciunul nu simțise nevoia să o folosească, deocamdată.

Thorne avea ca „teren propriu” apartamentul de la parter pe care îl cumpăraseră cu mai bine de douăzeci de ani în urmă. De atunci, locuia acolo în mare parte, mai puțin în perioada în care îl închiriasă în timp ce avusese o relație de lungă durată cu o colegă ofițer pe nume Helen Weeks. Când aceasta se sfârșise, Thorne se trezise înapoi în Kentish Town, extrem de ușurat că nu vânduse niciodată locuința.

Se simțea foarte fericit – da, și norocos – să petreacă timp de calitate cu Dr. Melita Perera, dar era la fel de fericit să aibă un spațiu care era numai al lui; unde se simțea cât se poate de confortabil și unde, atunci când avea nevoie, se putea bucura de timp de unul singur. Chiar dacă nu era întotdeauna o companie plăcută.

I-a povestit Melitei despre locul crimei din Gospel Oak.

— Înțeleg ce vrei să spui, răspunse ea. Nu există nicio șansă să fi fost vorba despre un jaf încheiat cu torturarea victimei?

— Soția spune că nu lipsește nimic.

— Poate că voiau doar informații... detalii financiare.

Poate că le-a fost golit contul bancar.

Thorne nu era sigur dacă cineva verificase asta și va avea grijă să verifice, dar se îndoia că Richard Sumner fusese măcelărit pentru PIN-ul de la card. I-a povestit Melitei despre vin și paharele murdare.

— Se pare că oricine se afla în acea casă cu victima fusese invitat.

— Da, fusese binevenit, cu siguranță.

— Pare a fi vorba despre o femeie.

— Ei bine, de fapt, nu prea arată așa, spuse Melita. Nu spun că te înșeli, desigur, dar gradul de violență pe care îl descrii ar exclude cu siguranță un făptaș de sex feminin.

— Da, dar amândoi știm...

— Nu spun că te înșeli, Tom. Este... rar, atâta tot.

Thorne aruncă o privire spre televizorul care acum mergea în surdină. Mutaseră țintele aruncătorilor de topoare cu câțiva metri mai în spate. Se întrebă dacă exista o versiune a jocului în care concurenții erau legați la ochi sau aruncau topoarele unul în celălalt.

— Deci, ce părere ai despre urechi?

— Să fie trofee?

— Mă temeam că vei spune asta.

— Haide, la asta te gândeai și tu.

Tensiunea din capul lui crescuse cu o treaptă. Acest gând împreună cu zeci de altele, la fel de neplăcute, șuierau și răsuna în mintea lui. A dat pe gât ceea ce mai rămăsese din bere.

— În orice caz, cum a fost ziua ta?

Ea a râs.

— Nu vreau să te fac să te simți prost, dar a fost perfect minunată. Azi am avut doar consultații la domiciliu, așa că nici măcar nu a trebuit să părăsesc apartamentul.

— Norocoaso, spuse Thorne.

Când nu-și oferea serviciile de expertiză medico-legală psihiatrică pentru diverse departamente de poliție sau nu acorda consultanță în închisori și spitale de psihiatrie, Melita își împărțea timpul între pacienții privați și cei din cadrul Serviciului Național de Sănătate. Zilele petrecute văzând pacienți la domiciliu erau cele care îi subvenționau restul muncii, iar dacă Thorne avea unele îngrijorări cu privire la faptul că trata clienți cu potențial periculos în apartamentul ei, învățase să le țină pentru el. Abordase subiectul o dată, cu câteva luni înainte, și nu decursese prea bine.

— Este vorba de munca mea, spusese Melita, ca și cum ar fi vorbit cu un copil de șase ani. Clienții cu anumite... pre-dispoziții sau cu un trecut violent, se întâmplă să facă parte din ea.

— Știu asta.

Thorne își dorise imediat să nu fi deschis subiectul, dar era deja prea târziu.

— Și asta e foarte bine la un spital unde există pază, dar când intră pur și simplu în apartamentul tău...

— Crezi că ar trebui să fiu mai selectivă?

— Ei bine, poate că ar trebui să îi verifici un pic.

— Dar îi verific, Tom, pentru că nu sunt ignorantă și, evident, trebuie să știu exact cu cine voi lucra. Dacă se întâmplă să fie cineva pe care tu l-ai clasifica drept periculos, voi lua în considerare această informație și abordarea mea personală și profesională față de acel client va fi ajustată când și cum va fi nevoie. E suficient de corect?

Îl privise fix câteva secunde după aceea, pentru a fi sigură că s-a făcut înțeleasă, apoi expresia ei s-a mai domolit puțin.

— Și în plus, privește-mă în ochi și spune-mi că oamenii periculoși pe care *tu* îi urmărești, cei cu *adevărat* periculoși, nu sunt întotdeauna cei mai interesanți.

Thorne nu fusese în stare să-i spună așa ceva.

Acum, Melita spuse:

— Nu cred că „norocos” e cuvântul potrivit. Nu după ora pe care a trebuit să o petrec ascultând un deprimat clinic dependent de clisme.

— Un ce?

— Cineva care este excitat sexual la gândul de a face sau de a primi clisme. Acest domn este unul dintre cei căruiia îi place să ofere.

— Oh, cu siguranță cred că a ales cea mai bună opțiune, spuse Thorne.

Melita a râs, dar Thorne știa că întâlneau o mulțime de clienți ale căror înclinații nu erau deloc amuzante. Poate că nu împărtășea gusturile lui Thorne în materie de muzică – unul dintre motivele pentru care Phil Hendricks o îndrăgea atât de mult – și era mult mai ordonată decât el, dar aveau în comun lucruri mult mai importante. Când venea vorba de cele mai rele lucruri pe care o ființă umană i le putea face alteia, ambii avuseseră parte de porția lor de orori. În afara cazurilor la care lucraseră împreună, – imaginile din capul lor sau vocile celor care le-au pus acolo – nu alegeau să discute foarte des despre sentimentele lor mai profunde despre astfel de lucruri.

O altă decizie foarte înțeleaptă. Putea număra pe degetele de la o mână de câte ori Melita își pierduse cumpătul fără vreun motiv evident sau chiar fusese într-o dispoziție

proastă, care nu era cauzată de el, pentru foarte mult timp, așa că Thorne nu putea să nu se întrebe uneori cât de mult ținea în ea.

— Ar trebui să te las, spuse ea. Ca să te poți duce la culcare.

— Ai dreptate, dar știi că mă voi gândi la tine.

Thorne își coborî vocea.

— La ce am de gând să fac, data viitoare când voi veni la tine.

— La fel și eu, spuse ea.

Lăasă să treacă câteva secunde.

— Știi că mă refer la curry-ul din frigiderul tău, nu?